

SPLĚTÁČ VĚTRŮ

JULIE JOHNSON

BARONET

Splétač větrů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Julie Johnson

Splétač větrů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SPLÉTAČ VĚTRŮ

SPLÉTAČ VĚTRŮ

Sága o Posledních, Kniha první

JULIE JOHNSON

 BARONET

*Věnováno Steviemu Nicksovi za napsání písně „Rhiannon“.
Bez něj by Rhya Fleetwoodová, hlavní postava této knihy,
neexistovala. (A tato kniha také ne.)*

HON

Anwyvnianská píseň o povstání

*Začal věk smrtelných mužů,
když železné armády
na sever mašírovaly*

*Vláda víl lehla popelem
s magickou krví,
kterou dále prolévaly*

Harku!

*Konec bezbožným trikům,
které ničily zemi
králů*

*A sbohem d'ábelským větrům,
které šeptaly
do stromů*

Harku!

*Pravidlo meče a pěsti,
síla člověka
je nesporná*

*Nyní začíná hon na půlčíky,
nečistá pokrevní linie
bude ztrestána*

KAPITOLA PRVNÍ

OPRÁTKA MĚ DŘELA DO KRKU, ten náhrdelník smrti.

Vnímala jsem svůj tep – pravidelné staccato – jak mi bušil přes jemnou kůži na krční tepně. Necítila jsem žádný strach. Teď už ne. To bylo dříve, se zhmožděnýma rukama a vrčícími psy, kteří mě pronásledovali přes mokřady. To ale zmizelo zároveň se západem slunce, jež sklouzlo za obzor do děsivé tmy a vzalo s sebou můj poslední kousek naděje.

Co to Eli vždycky říkal?

Strach znamená pouze to, že stále ještě máš co ztratit.

Nyní už mi nic nezbylo. Nic než můj život, a ten pro nikoho žádnou valnou cenu neměl. Určitě ne pro mé věznitele.

„Je to malá prohnaná děvka, že jo?“ Nalevo ode mě se zasmál drsný hlas. „Potřebovali jsme polovinu naší jednotky, abychom ji vystopovali. Tucet mužů. Tři dny jsme strávili v té zatracené bažině s vosami, hady a pavouky. Po kolena v bahně a mechu a všech možných sračkách. Málem nám vyklouzla ze sítě, když se včera sešeřilo.“ Na tváři mi přistála velká slina. „*Vilí spodina.*“

Další hlas odpověděl – tento hlas byl ale mladší a trochu přeskakoval. Možná nový rekrut, ještě neopotrebovaný touto nekonečnou krvavou válečnou hrou, kterou smrtelníci podle všeho chtějí hrát. „Ona je tak – je tak mladá.“

„Nedovol, aby tě tvé oči oklamaly, chlapče. Jsou to jen vílí triky. Svou pravou povahu maskují hezkými tvářičkami a sladkými úsměvy, stejně jako jedovaté květiny. Za starých časů se říkalo, že některé z nich vládly takovým kouzlem, že tě mohly přimět vidět, co chtěly. Dovedly tě až na okraj útesu a ty jsi v domnění, že budeš kráčet dál po poli sedmikrásek, udělal krok vpřed.“

Mladý voják nahlas zalapal po dechu. Jeho hrůza byla hmatatelná, cítila jsem ji, i když jsem měla zavázané oči.

„Neboj se, synku. Takovou magii v těchto končinách neviděl nikdo téměř dvě století.“ Hrubý hlas se zasmál. „Ty, které lovíme, jako třeba tenhle zakrslík tady, jsou většinou půlčlící. Pozůstatky z doby před Honem, kdy míchání krevních linií nebylo postaveno mimo zákon. Nejsou o nic víc kouzelnice než ty nebo já.“

Nastala významná pauza. Mezi oběma muži se doširoka rozevírala jeskyně ticha.

„Samozřejmě, že nejsou úplně bezmocné,“ přisadil si starší voják. „Kdyby měla sebemenší příležitost, vykuchala by nás ve spánku. O tom vůbec nepochybuj.“

„Jak jsi ji nakonec chytil?“

„Uštvál jsem ji až u Rudé rokle. Říká se, že ruda v těch horninách je dost silná na to, aby je ošálila. Zatemňuje jejich smysl pro orientaci, kalí myšlenky.“ Nastala krátká pauza. „Žádný nepřítel není neporazitelný – nikdy.“

Cítila jsem napětí, ale snažila jsem se zůstat v klidu, i přesto se mi provazy zařezávaly do hrudi. *Špička ucha*. Vojáci, kteří mě drželi jako svého zajatce, mě často uráželi, sykli nějakou podobnou urážku pod vousy, když se střídali na stráži nebo jen tak během řeči u ohně. Jako kdyby zredukovali celou naši rasu na tu nejviditelnější fyzickou vlastnost – špičatý vršek ucha – což je pro jejich barbarství stravitelnější. Po každé, když jsem to uslyšela, něco ve mně zabublalo tichým vztekem. Zlomené zvíře toužící po odplatě, na kterou nikdy nedosáhne.

Bohové nahoře, dovolte mi pomstít se alespoň v mém příštím životě.

„Vlastně, není to tak těžké je zabít. Jde jen o to, najít tu správnou zbraň,“ chlubil se starší voják a překypoval moudrostí. „Nejlepší je samozřejmě železo. A také, podle toho, co jsem slyšel, nemají moc rádi ani sůl nebo některé bylinky.“

I se zavázanýma očima jsem si dokázala představit tu scénu. Tábořiště vojáků ošlehaných větrem po týdnech na cestě. Praskající oheň, který zaháněl chlad – a vlky. Jednoduchá večeře uvařená nad ohněm. Ve větru se ke mně nesla vůně masa a můj prázdný žaludek vydával hlasité kručení jako pohrdavou odpověď. Byl to s největší pravděpodobností zajíc anebo vůl. Možná divočák, kdyby to alespoň jeden z nich uměl dost dobře s lukem. Při takovém počtu vojáků tam jistě byli i zkušení lovci. Muži schopní vystopovat i nějakou jinou kořist, než jsem já a můj druh. I když, kdybychom byli požitavelní, snědli by i nás.

Byla ukrutná zima.

Přemýšlela jsem, z kterého království pocházejí – kterému z králů slíbili svou věrnost. Možná právě tomu králi, jenž poslal svou armádu do Porta a zapálil

Hvězdný les. Do jediného domova, který jsem poznala. Podle pronikavého chladu a řídkého vzduchu jsem poznala, že jsme daleko na severu. Dál, než jsem se kdy dostala. Pokusila jsem se vybavit si mapy Anwyvnu, které mě Eli nutil studovat, drobná jednotlivá feudální území do sebe zapadala jako kusy z roztržitého štítu.

Carvage.

Eastwood.

Lordale.

Nythia.

Dymmeria.

Reaches.

Stěží stojí za zapamatování, zabručel jednou Eli a jeho seschlé ruce spočívaly roztažené na rozvinutých mapách. Jejich krvavé hranice se posouvají s každou větší bitvou. A papíroví králové spolu s nimi. Za rok tu budeme mít nové mapy, které se budeme muset naučit, nové pány, kterým budeme odvádět desátek. Pravděpodobně dvakrát tolik než v minulém období. Nic nevyprázdní královskou pokladnu tak jako válka...

Vždycky jim tak říkal. Papíroví králové. Jejich nadvláda nebyla božským právem, ale samozvaným právem inkoustu a brka; jejich držení titulu bylo křehké jako pergamen, na němž bylo načmáráno jejich jméno. Jméno jednoho vladaře se dalo snadno vyškrábat z pergamenu a nahradit novým jménem krále v neutu-
chajícím boji o moc mezi smrtelníky.

Nějaká ruka zatahala za pouta kolem mých rozedřených zápěstí. Zaslechla jsem zasyčení jen zlomek vteřiny předtím, než mnou projela palčivá bolest. Pach spálené kůže mě udeřil do nosu. Bylo to moje vlastní maso a bylo v jednom ohni. Použila jsem všechno své sebeovládání, abych nevykřikla – ale nechtěla jsem

těm vojákům dopřát radost ze své bolesti. Zhluboka jsem se nadechla a přitiskla se zády ještě těsněji ke kůře stromu, k němuž jsem byla přivázaná, abych neztratila vědomí.

Bohové tam nahoře, to bolí.

„Vidiš, jak se jí dělají puchýře?“ zašklebil se voják. „Člověk by si myslel, že jsem na ni vzal planoucí poleno!“

„A-ano,“ koktal mladík nervózně. „Chápu.“

Má pouta byla zdrojem neustálého přílivu agónie, která nikdy neustupovala – dokonce ani teď, když jsem měla zápěstí spálená téměř na kost a šlachy. Každý pohyb mých pout vyvolal nový příval úzkosti.

„Kdy...“ Mladší voják si odkašlal. „Kdy ji...“

„Kdy ji pověsí? Už to nebude dlouho trvat. Velitel Scythe tu bude do půlnoci. Kapitán říká, že se jí nemůžeme dotknout, dokud to nepotvrdí.“

„Proč?“

„Předpokládám, že chtějí mít jistotu, že jsou opravdu mrtvé. Občas kopneš nohou do popela, aby ses ujistil, že se už nic nehýbe. Zdá se mi to trochu přehnané, ale je to na příkaz krále Elda, takže dělám jen to, co se mi řekne. Pověste je, spalte je.“ Zaslechla jsem, jak někdo vytahuje korkový špunt z lahve a obrací do sebe celý její obsah. Pak už bylo slyšet jen pravidelné oddechování. „Lidé mají tendenci být pověřiví, pokud jde o popravu víl. Uvidíš, chlapče.“

„Máte pravdu...“ Mladý muž zněl pochybovačně. „Když jsem narukoval, netušil jsem, že budeme lovit půlčíky. Nevěděl jsem, že ještě nějakí zbylí.“

„V dnešní době už jich moc není. Zvláště ne tak daleko ve Středozemi. V oblasti Jihozemě mají... odlišné způsoby. Měl bys poděkovat nebi, že se nenacházíš na hranici s Reaches. Na to musíš mít silný žaludek,

podle toho, co jsem slyšel. A to jsem určitě neslyšel všechno.“

Srdce mi bilo jak o závod. I já jsem zaslechla, co se stalo s půlčíky v Jihozemi. Ne úplně všechno. Eli mi v krátkosti sdělil malé střípky té hrůzy nad soudkem whisky.

Nezabijí tě hned, ale věci, které ti budou dělat, tě přimějí přát si, aby to udělali...

Snažila jsem se vytěsnit své myšlenky z této cesty temnoty. Nevzešlo by z toho nic dobrého.

„Synu, prostě jen drž hlavu skloněnou, ruce měj pevné a otázky si nech leda tak pro sebe. Bude to dobrý. Je to práce jako každá jiná – neohlížej se na to, co ti tu ta chátra kolem bude povídat.“ Hlas staršího muže se ztišil. „Přisahám, že i někteří pánové ztuhnou při pohledu na víly, jak se svíjí na konci provazu. Je to jen jiný druh touhy po krvi, chápeš?“

„To je odporné!“

„Ano. Ale pořád je to pravda.“ Znovu se zhluboka napil z lahve. „Tenkrát, když jsem byl zhruba tak mladý jako ty, bylo špičatých uší v těchto končinách o něco víc než teď. Má jednotka jednoho dne narazila na celou rodinu ukrytou v jeskyních pod vodopádem. Měli nazelenalou kůži a vlasy barvy trávy v řece.“

Po zádech mi ve zlé předtuše přeběhl mráz, byla jsem celá ztuhlá chladem, i když mě zápěstí pálila a já vnímala jen tu agónii. Tento příběh nebude mít šťastný konec.

Voják ztišil hlas. „Na Ptačí pláni jsme ztratili mnoho mužů. Byla to nejkrvavější bitva za posledních sto let. A Sorenovi muži stále přicházeli. Tlačili nás zpět, dál a dál a dál. Morálka už byla dost pokleslá. Naše armáda – prostě jsme potřebovali vyhrát. Takže když nám ty víly zkřížily cestu...“

Pod páskou jsem zavřela oči a přála si, abych tak mohla stejně lehce zavřít i uši. Nechtěla jsem slyšet o vyvraždění nevinné rodiny. Nechtěla jsem vnímat detaily toho, jak válkou poblouznění vojáci roztrhají na kusy matku, otce a jejich děti. Ne se svou vlastní blížící se smrtí, která mi už tak silně tlačí na průdušnici.

Zaslechla jsem, jak si nějaký muž odkašlal a jak bo-
ta šoupe o zem. „No, musím říct, že věci, které jsem
toho dne viděl... Byla to scéna, na kterou nemůžu za-
pomenout. Ani teď po deseti letech.“

Nastalo další ticho. Mladý voják mlčel, možná byl
v šoku z toho děsivého obrazu, který před ním jeho
společník předestíral. Nejsem tak naivní, abych si
myslela, že jeho obavy mají něco společného se sym-
patiemi ke mně. Pravděpodobnější je, že dělal pouze
to, co dostal za úkol – nechával si své názory pro sebe.

Byl by z něj dobrý voják.

Ticho přerušilo plácnutí po rameni. „Jsi bledý jako
duch, synu. Jdi si dát trochu zvěřiny, než to všechno
sní. A až půjdeš zpátky, taky mi něco přines, ano? Bu-
du zatím hlídat našeho vězně.“

Byly slyšet vzdalující se kroky a pak jsem zaslech-
la povzdech, jak si někdo sedal ke stromu. V dálce se
ozývala tlumená konverzace – byli to ostatní vojáci,
jak hltali večeři u ohně. Po chvíli jsem zaslechla sla-
bý zářez nože do dřeva. Přemýšlela jsem, co asi můj
strážce vyřezával.

Nějaký symbol pro boha, jehož uctíval? Důkaz lás-
ky pro manželku zanechanou v zemi, kterou nazýval
domovem? Hračku na hraní pro svou malou dcerku, až
se konečně vrátí z tohoto dobovatelského tažení?

Deset let, řekl by. Deset let bitev. Deset let služby
v armádě. Deset let krvácení, bojů a zabíjení.

Jistě, i mimo tohle všechno existoval život. Určitě na něj někde čekala jeho rodina. Bude jim vyprávět o vílí dívce, kterou zmasakroval, jen aby je ochránil? Bude je bavit příběhy o netvorovi se skvrnitou tváří a povislým jazykem, jak se houpe ve větvích a jeho obličej je groteskně ozářen světlem pochodní?

Příběhy galantního hrdiny, který zabil bestii.

Sláva mu!

Vzhledem k tomu, jakým způsobem mluvil se svým mladším společníkem, si to ale nemyslím. Ze svého úkolu nemá žádnou radost... ovšem stejně ho dokončí a bez otázek splní rozkazy svého kapitána.

Byla jsem ráda, že mě chtějí zabít teď v noci, pod hvězdami. Bylo by mnohem horší umírat pod zářícím sluncem a s lehkým vánkem, který by si pohrával s trávou u mých nohou. Stíny mnohem výstižněji dokreslovaly závěrečnou scénu pro sražení mého vazů.

Poslední dech Rhyi Fleetwoodové.

Chráněnka slovutného Eliho Fleetwooda.

Sirotek.

Víla.

Půlčík.

Uprchlice.

Špičaté ouško.

Z jistého úhlu pohledu to byla úleva. Konečně si budu moci odpočinout po všech těch měsících na útěku. Od té doby, co popravili Eliho, od té doby, co spálili Hvězdný les i s naší malou chaloupkou na popel, nezbylo pro mě na této zemi žádné útočiště. Nebyly zde žádné silné, ochranné paže, do nichž bych se mohla vrhnout, když se mi vlasy zachytily o ostružiní nebo se mi vymknul kotník, když jsem křivě došlápla na kámen v korytu řeky. Nebyla tu žádná teplá postel, do které bych se mohla zachumlat na konci chladného

podzimního dne. V zemi už nebyla ani stopa po magii a ve větvích stromů jsem neslyšela žádnou ozvěnu.

Neměla jsem ani ponětí, kde jsem to vlastně byla. Než mě ulovili, toulala jsem se celé týdny krajinou a hledala jsem alespoň nějakou útěchu, která už ale neexistovala. Přežívala jsem na houbách vydolovaných z udusané země a syrových pstruzích ulovených v ledových potocích. Když jsem před pěti dny narazila na malou vesnici, nedokázala jsem odolat vůni čerstvého chleba na kamenném parapetu, ta vůně byla příliš láková.

Mohla jsem proklínat jen svou vlastní hloupost. Věděla jsem, co by Eli řekl, kdyby tu byl. *Srdce tě dělá změkčilým. Žaludek tě oslabuje. Musíš potlačit jejich prchavé záblesky. Je to tvá mysl, kterou musíš poslouchat.*

Ale ve chvíli slabosti jsem se neřídila jeho učením. Byla jsem zoufalá a šíleně hladová, a tak jsem byla neopatrná; hlad otupil bystrost mých smyslů a převážil nad rozumem. Byla jsem od přírody rychlá, jenže ten den jsem nebyla rychlá dost. Když jsem vykročila z lesa a vydala se k té polorozpadlé chalupě na okraji, neslyšela jsem žádné klapnutí podpatku boty o kamennou podlahu uvnitř, ani šíp a napínající se tětívu, dokud mi ten šíp neprosvištěl nad hlavou a jen o vlasek mě neminul. A pak už bylo pozdě. Příliš pozdě.

Od té chvíle byl můj život jen střemhlavý let. Běžela jsem, dokud mi stačil dech, dokud mě nezačaly opouštět všechny síly, dokud jsem neměla na bosých nohou kůži rozedřenou do krve a dokud jsem za sebou nezanechávala krvavé stopy na skalách i na březích řek. Pronásledovali mě – nejprve jen vesničané, ale později i vojáci, které na mě vesničané zavolali. Hnali mě přes les, přes pole a nakonec mě dotlačili do bažinatých mokřa-

dů. Skoro se mi jim podařilo tam ztratit, v tom syčícím a bublajícím bahně, kde byl vzduch hustý jako sirup a hejna hmyzu dokázala zatemnit i polední slunce.

Málem.

Nemohla jsem však vědět, že mě ženou do hluboké rokle. Vojáci jí říkali Rudá rokle podle rezavé barvy jejích hlubokých stěn. Protože tam je místní kámen plný usazenin železa. A toho železa tam bylo dost na to, aby mi to jednoho krásného dne vysálo všechnu sílu – ale krásný den to pro mě určitě nebyl.

Cítila jsem, jak mi ruda každým krokem ubírá sílu a jak se ti muži ke mně přibližovali. Podlomily se mi nohy a vypadalo to, že mě už dál neunesou. I kdyby se to nestalo, už nebylo kam utíkat, jakmile jsem se dostala na hranu útesu. Jedině pokud bych se nechtěla vrhnout z okraje útesu a nezřítila se prázdnotou do náruče smrti.

Když teď sedím přivázaná ke stromu a má zápěstí mi rozdírá železné sevření, tlustou smyčku mám omotanou kolem krku a ve své nejbližší budoucnosti vidím jen do běla rozžhavenou hranici, zpětně si říkám... Možná jsem měla dát přednost tomu střemhlavému pádu, té rozevřené kamenné náruči. Přinejmenším by byla moje smrt v mých vlastních rukou. Byla by to má vlastní volba.

Má poslední volba.

Bohové, byla jsem unavená. Smyčka byla tak těžká, že už jsem nedokázala udržet hlavu vzpřímeně. Mé tělo se bezvládně podvolilo provazům, kterými jsem byla svázaná, a byla jsem ráda, že tam Eli není, aby mě viděl. Vychoval mě, abych bojovala. Abych byla neústupná. Abych měla pevnou vůli, silnou mysl a abych naslouchala svému srdci.

Zklamala jsem ho.

Zklamala jsem i sebe.

Při té představě se mi chtělo plakat, ale na slzy mi už nezbývala síla. Nemohla jsem si vybavit, kdy jsem se naposledy do něčeho zakousla, ani kdy jsem se napila vody. Můj jazyk byl vyprahlý jako poušť, žaludek prázdný jako dutý strom za mými zády a představa teplého jídla mi byla tak vzdálená jako země, ve které jsem byla zajatkyň.

I přes bolest a vyčerpání, které ochromovaly mé tělo, jsem se snažila soustředit.

Co říkal ten voják?

Král Eld.

Ptačí pláň.

Nejkrvavější bitva za posledních sto let.

V mé mysli zamlžené bolestí se objevila mapa s vyznačením jednotlivých království. Neustále se měnící feudální území s neustále se měnícími papírovými králi. Jejich jména byla nečitelná, písmena psaná inkoustem byla v mé mysli rozmazaná. Byla jsem daleko od domova, to jsem věděla určitě. Ať už mě přivedli kamkoli, byla to pustá zem. Bez života. Necítila jsem žádnou energii ze země pod svými nohama, žádný prastarý šepot v tomto háji polomrtvých stromů. A i kdyby ano, byla jsem po tolika dnech zběsilého útěku tak zesláblá – psi se mi lepili na paty, kolem hlavy mi svištěly šípy, pochodně mě osvětlovaly jako nějakou divokou zvěř – věděla jsem, že nic dobrého mi to nemůže přinést.

Ani sluneční světlo nemůže zachránit květinu na pokraji smrti.

Stejně na tom nezáleží, řekla jsem si a opřela se ještě více o strom, ke kterému jsem byla přivázaná. Zvuky zářezů čepele strážcova nože do jeho dřevěného špalíku byly jako pravidelný metronom, jenž odpočítával vteřiny do mé popravy. *Na ničem už teď nezáleží, Rhyo. Do rána z tebe bude hromada popela.*

KAPITOLA DRUHÁ

ASI JSEM SI MU SELA ZDRÍMNOUT, protože jsem se probudila až duněním kopyt. Mezi stromy projížděl velkou rychlostí osamělý jezdec.

Tak velitel konečně dorazil.

Země pod mýma bosýma nohama se třásla, jak se nově příchozí vrátil do tábora. Jeho drátěná košile zachrastila a boty s duněním dopadly na zem, když sesedl z koně. S tou zatracenou páskou přes oči jsem nic neviděla, i když noc byla stejně černá jako dehet. Napínala jsem uši a snažila jsem se zachytit alespoň útržky rozhovoru.

„Veliteli Scythe. Je to pro nás velká čest, že vás tady máme, pane. Velká čest.“

„Burrows,“ podotkl velitel úsečně.

„Pane, pokud smím promluvit, vaše taktika v bitvě u Ygri v loňském roce byla jednoduše úchvatná. Ta nythianská spodina padala jako stonky kukuřice při sklizni! Za celé ty roky ve službě jsem nic podobného neviděl –“

„Kapitáne, kdybych chtěl, aby mi líbali prdel, byl bych v bordelu. Doved' mě k vězni. Hned.“

„A-ano, pane,“ koktal Burrows. „Hned vás k němu zavedu.“

Jak se ke mně blížili, kroky byly hlasitější. Zhluboka jsem se nadechla a dodávala si odvahy. Přesto se mi srdce svíralo, když mi natažená ruka strhla z obličeje pásku.

Po tolika hodinách v temnotě se bodavě rozzářilo světlo pochodně. Zamrkala jsem, abych lépe viděla, ale moc to nepomohlo. Před očima mi poletovaly hvězdičky. Silné prsty mi zajely do špinavých vlasů a hrubým trhnutím mi napřímily hlavu. Jeho druhá ruka se stočila ke smyčce kolem mého krku a pevně ji utáhla, až jsem se začala dusit. Vůbec jsem se nemohla nadechnout.

Myslela jsem si, že už je to za mnou – že už nemůžu mít strach.

Mýlila jsem se.

Když jsem zahlédla jeho tvář, málem se mi zastavilo srdce. Tedy alespoň to, co bylo vidět pod těžkou černou helmou, kterou měl nasazenou. Kovový nos dělil jeho tvář na dvě nemilosrdné poloviny. Po obou stranách bylo tmavé ostře řezané obočí nakrčené do středu a těsně pod ním byly oči tak tmavé, že to vypadalo, jako kdyby na mě zíraly dvě bezedné jámy. V mihotavém světle pochodně vypadal spíše jako démon než člověk.

„Kde jsi ji našel, na hřbitově?“ Sevřel mi vlasy ještě silněji, až to začínalo bolet. „Páchne jako týden stará mršina.“

„Ve Frogmyre Bog,“ odvětil muž s hustým vousem, který stál po velitelově levici. Kapitán Burrows. Okamžitě jsem ho poznala – byl to on, kdo mi dal provaz kolem krku, když mě chytili na útesu. Druhý konec si přivázal k sedlu koně, zatímco mě vedli zpět do tábora, a musela jsem běžet za ním, jinak bych se byla uškrtila. Potom téměř po hodině běhu se mi zakrvácené nohy podlomily a já padla na zem. On mi obličej vymáchal v koblích svého koně a strašně se tomu smál.

Vlasy jsem od toho trusu měla pořád slepené, světlé prameny byly zbarveny do tmavě hněda od zaschlého hnoje. Z toho zápachu by se zvedl žaludek i silné nátuře. Pod chráničem nosu bylo vidět, jak se veliteli rozšířily nozdry. Rty měl semknuté do pevné linky, jeho tmavé oči přeskakovaly z mého obličeje k mým nohám, jako by si chtěl zapamatovat každíčký detail – na kůži zaschlé bláto, sukně ztvrdlá špínou a oči rozšířené hrůzou.

„Je v dost zuboženém stavu, ne?“

„Ta děvka se špičatýma ušima nám unikala tři dny,“ syknul Burrows a zíral na mě se zjevným pohrdáním. „Má štěstí, že nedopadla ještě hůř.“

Několik vojáků postávajících kolem potichu zavrčelo na souhlas. Jejich rozhořčení bylo hmatatelné – stejně jako jejich netrpělivost. Už se nemohli dočkat, až mě uvidí umírat.

Scythe to nekomentoval. Ani svůj pohled nestočil ke svým podřízeným. Spíše se zdálo, že upřeně pozoruje mé zápěstí, kde mi želízka proměnila kůži na nerozpoznatelnou změt' sedřeného masa. V agónii z té bolesti se mi motala hlava. Nebo to bylo možná nedostatkem vzduchu; velitel ani na okamžik nepovolil dotaženou oprátku.

Burrows se ušklíbl, zahlédla jsem záblesk pahýlů jeho zubů zbarvených dohněda od žvýkacích listů tybeae. „Želízka jsou úžasná věc, co?“

„V budoucnu měj na paměti, Burrowsi, že popravdy jsou moje jurisdikce, ne tvoje. Jestli mi ještě někdy přivedeš půlčíka v tomto stavu, postarám se o to, aby sis dalších čtrnáct dní nesednul do sedla.“

Mezi muži se rozhostilo ticho. Protože to nebyla planá hrozba, vzhledem k tónu, jakým ji pronesl. Řekl to tak nevýrazně, jako kdyby se bavil o počasí. A ten

jeho pohled – tedy alespoň to málo, co bylo vidět pod jeho helmou – byl stejně prázdný jako jeho tón hlasu a stejně tak mrazivý.

Vojáci se stěží dokázali podívat Scytheovým směrem, aniž by se nepřikrčili strachem. Jen moje pouta mi bránila udělat totéž. Provaz jsem měla kolem krku tak pevně utažený, že jsem se z jeho blízkosti nemohla hnout ani o píď.

Díval se na mě jako vlk na svou večeři, jeho tvář sotva pár centimetrů od té mé. Pokud bych měla sílu, mohla bych ho praštit hlavou. Plivnout na něj. Nebo se upřeně dívat. Ale pro mě v tu chvíli bylo obtížné už jen zůstat při vědomí. Moje plíce toužily po nádechu. Před očima se mi míhaly hvězdičky a roztříštily svět kolem mě do deliria prahnoucího po vzduchu.

Jestli si Scythe všiml mého zoufalého stavu, moc ho to nezajímalo. „Říkal jsi, že je něco...“ zamumlal, „... zvláštního... s touhle...“

„Ano, pane.“ Burrows nervózně polkl a přistoupil blíž. „Na kůži má nějaký symbol, jakoby vytetovaný. Pokud by vás zajímalo, co si o tom myslím, je to znamení ďábla. Za celou dobu, co je lovím, jsem nic podobného neviděl.“

Chvíli se zdálo, že je Scythe – úplně nehybný – zcela pohroužen do svých myšlenek. „Jaké znamení?“

„Podívejte se sám. Tam, pod jejími šaty, přímo mezi jejími –“ Burrows se odmlčel, když na něj velitel pohlédl.

„Pod jejími šaty?“ Odmlčel se a zadržel dech, jako kdyby mu ho v okamžiku těsně předtím přeťala gilotina. „Netušil jsem, že prohlížíte vězně až tak důkladně, kapitáne.“

„Nebylo to – My jsme nebyli –“ Burrows jen pokrčil v náznaku rameny. Pod tíhou Scytheova pohledu

úplně zbledl. „Zahlédl jsem to, když jsme jí dávali smyčku kolem krku, to je vše. Ale když jeden z mých mužů udělal tu chybu, že se toho dotkl...“ Zavrtěl hlavou, jako by stále nedokázal pochopit, co se potom stalo, když mi jeho velící zástupce na okraji útesu roztrhl přední díl šatů a strhl tenký živůtek pod nimi, čímž mě vystavil chlípným pohledům celé skupiny vojáků.

Cokoli se mnou ten muž zamýšlel udělat – a já jsem to mohla zcela jasně vyčíst v jeho chtivém pohledu – skončilo v ten okamžik, kdy se jeho prsty dotkly toho podivného znaménka barvy inkoustu, které jsem měla na těle tak dlouho, kam až mi paměť sahala.

„Co to je?“ zamumlal a já ucítila jeho odporný dech na tváři, jak se naklonil a přešel konečky dvou prstů po mé hrudi, jež se rychle zvedala a klesala v návalu paniky, která mě zachvátila. Než jsem stačila ucuknout, něco ve mně – nevím co, jen to, že jsem to tam vycítila a že to tam bylo velmi dlouho, jako had připravený udeřit, jenž čeká právě na takovou příležitost – se z mé hrudi odplazilo a vyrazilo ven. Voják se zapotácel jako omámený, svíral ruku a sténal tak nahlas, že se to rozléhalo celou Rudou roklí a odráželo se to zpět v odporném chóru agónie.

Když jsem ho pozorovala, jak se přede mnou svíjí na zemi, byla jsem tak ochromená, že mi chvíli trvalo, než jsem si zatáhla živůtek zpátky a zakryla ten prazvláštní symbol. Opatrně jsem se ho dotkla, když jsem si třesoucími se prsty zavazovala živůtek. Byla jsem strachy bez sebe, že bude znaménko celé rozžhavené do běla. Ale to místo bylo na dotek chladné jako vždy – dokonce o něco chladnější než zbytek mého těla, tak jako tomu bylo pokaždé, bez ohledu na to, zda jsem měla vysokou horečku nebo když jsem byla rozehrátá namáhou.

Skupina vojáků přejížděla pohledem ode mě ke svému zraněnému kamarádovi a zase zpátky, pohledy měly plné ostražitosti i obav. Jako bych na toho muže zaútočila schválně.

Kéž by.

Taková moc by mi přišla vhod zvláště v době, jako je tato chvíle, kdy jsem přivázaná ke stromu a odkázána na milost a nemilost cizích lidí. Přesto jsem ve skutečnosti nemohla udělat nic, abych popálila kůži na konečcích prstů mého případného útočníka – každopádně ne úmyslně. Ani se mi nezdálo, že bych něco podobného zvládla poté, co mi jeho kamarádi nasadili pouta – i když si dávali mnohem větší pozor, kde se mě mohou dotknout – a odtáhli mě sem do tábora.

„Tady,“ řekl Burrows náhle a natáhl ruku k mému živůtku. „Ukážu vám to.“

Obrovská postava Scythea zaclonila kapitánovi cestu ke mně dřív, než se mě stačil dotknout. „Nedotýkej se jí.“

„Jen se snažím pomoci! Kdybyste viděl, co to udělalo s mým zástupcem –“

„Nedotýkej se jí.“

Zahlédla jsem na Burrowsově tváři překvapený výraz, který se rychle změnil v neskrývanou zášť. Nelíbilo se mu, jak ho okřikl. A ještě méně se mu líbilo, když se nad něj někdo povyšoval v jeho vlastním táboře. Ale byl by blázen, kdyby zpochybňoval Scytheovu autoritu. Zatnul své zkažené zuby, polkl uštěpačnou poznámku a o krok ustoupil.

Stále jsem cítila bolest, jak jsem byla pevně svázaná a nemohla jsem se ani hnout. Scythe jednou rukou potáhl za výstřih mých šatů a pravidelnými pohyby rozvazoval šněrování. Cítila jsem na sobě pohledy všech zúčastněných, i když jeho hřmotná postava zakrývala

skoro celý výhled na mě. Srdce mi bušilo tak hlasitě, až jsem si myslela, že to musí slyšet každý, kdo stojí poblíž.

Studený vzduch se dotýkal mých vzdouvajících se ňader, když mi velitel stahoval živůtek – ne víc, než bylo nezbytně nutné, jen o palec nebo tak – a odhalil horní část mého znaménka. Mísily se ve mně ponížení a hrůza. Možná bych zalapala po dechu, kdybych se vůbec byla schopna nadechnout; jeho ruka stále pevně držela smyčku nad mou hlavou, a tak se do mých plic dostávalo jen malé množství vzduchu.

Sledovala jsem jeho tvář, když zkoumal mou drsnou černou jizvu, a snažila jsem se odhadnout jeho výraz. Z jeho tváře se nedalo vyčíst zhora nic. Pohled byl prázdný a mužovy záměry byly stejně nevyzpytatelné jako do sebe zapadající prstence a spirály, na něž tak soustředěně zíral.

Chtěla jsem, aby ho to znaménko srazilo, stejně jako toho muže na útesu; přála jsem si, aby se ten had nepředvídatelné síly znovu natáhl a zasáhl nového nepřítele, který teď stál přímo přede mnou. Nic se nedělo. Ležel chladný a nehybný v mé hrudi, jeho mocné tesáky skryté a bez hnutí a jeho existence byla stejně záhadná jako jeho původ.

Podle Eliho jsem to znaménko měla už ten den, kdy mě našel – byla jsem ještě novorozenec s chomáčkem bílých vlasů, zvláštníma očima a tajemným znaménkem na prsou v tak tmavé barvě, až to vypadalo, jako by bylo vytetováno samotnou temnotou noci.

Raději to nikde neukazuj, Rhyo, říkával mi Eli do mých pátých narozenin znovu a znovu, až mě to přestalo bavit poslouchat. *Existují lidé, kteří by to mohli považovat za prokleté znamení, mé dítě.*

Po té události na útesu jsem už věděla, že měl Eli pravdu.

Scythe se mě ani nedotkl, byl dost moudrý na to, aby poslechl Burrowsovo varování. Ale jeho pohled byl tak pronikavý, že jsem cítila, jak mi prostupuje tělem, když mi pomalu oblékal šaty a jeho šikovné prsty si snadno poradily i se šněrováním. Nebyla jsem si jistá, proč se vůbec namáhal – za pár okamžiků ze mě bude hromádka uhlíků – ale svým způsobem se mi ulevilo, že během těch posledních chvil na této zemi nebude mé tělo sloužit k pobavení cizích lidí.

„Pochodeň,“ vyštěkl náhle Scythe a volnou rukou zašátral doleva. „Přines ji sem. Potřebuju světlo.“

Mladý rekrut vykročil vpřed a paže se mu třásla, když mu podával hořící pochodeň. Snažila jsem se vzeprít, když mi ji Scythe přisunul blíž k obličeji, ale byla jsem pevně svázaná. Plamen byl nepříjemně ostrý a téměř spalující. Kůže mi brněla, jako by vytušila blížící se bolest, a na okamžik má mysl úplně zpanikařila.

Upálí mě, právě tady, právě teď.

Mimovolně jsem zavřela oči, aby neviděly ten žhnoucí plamen, ani tvář mého nepřítele a ani můj nevyhnutelný osud. Ale pochodeň se už dále nepřibližovala. Místo toho se ozvalo tiché zamručení, když Scythe konečně uvolnil smyčku kolem mého krku. Vzduch mi zaplavil hrdlo a pronikl do bolavých plic. Moje trhavé lapání po dechu pobavilo přihlížející vojáky.

„Sotva stojí za to ji pověsit,“ podotkl Burrows. „Vždyť už je napůl mrtvá. Podle mého názoru to dobré lano odvedlo skvělou práci.“ Někdo na mě plivl. Neobtěžovala jsem se podívat a zjistit, kde ty sliny skončily. Měla jsem co dělat, abych popadla dech.

Sotva jsem se zhluboka nadechla, velká ruka mi sevřela levé rameno a zatřásla se mnou. Scytheova netrpkost byla patrná z každého pohybu jeho zápěstí. Moje kosti pod tím tlakem téměř zapraskaly.

„Oči. Otevři oči.“

Jeho příkaz jsem sotva vnímala, jak mi bušila krev ve spáncích. Jeho stisk mě začínal bolet. Do úsvitu bych byla plná modřin – pokud bych byla ještě naživu.

„*Otevři oči.*“

Udělal jsem, co mi nakázal, zírала jsem na něj jen úzkými štěrbinami. Pochodeň držel nade mnou a pozoroval mě, jeho pohled byl tak intenzivní, tak děsivý. Byl mohutný – měl širokou hrud' a byl vysoký, že mi bránil ve výhledu na celé okolí. Nevěděla jsem, co hledal v mých očích, a ani mě to moc nezajímalo. Pochybovala jsem, že by v tuto chvíli mohlo něco změnit můj osud.

A ještě...

Scytheova pevně stisknutá ústa na okamžik povolila; byl to jen malý přešlap, který okamžitě napravil, a já bych si toho bývala snad ani nevšimla, kdyby nestál tak blízko u mě. Ale stalo se a já to viděla. Jakkoli to bylo prchavé, viděla jsem to... Něco, co vypadalo skoro jako šok.

Může to být šok?

„Nemožné,“ zašeptal tak sklíčeně, až mi z toho přeběhl mráz po zádech.

„Co se děje, pane?“ zeptal se Burrows, který stál pár kroků za ním. „Neslyšel jsem vás.“

„Nic.“ Scytheův hlas byl zase úsečný, jako předtím, ale na kapitána se nepodíval. Stále mi hleděl do očí, jeho zorničky poskakovaly zleva doprava a hledaly nějaké skryté poselství zakódované v hlubinách mých očí. Z jeho pohledu se nedalo nic vyčíst. Dvě temná jezírka, v nichž se odrážely jen záblesky z hořící pochodně v jeho ruce. Bylo by snazší uhodnout myšlenky sochy.

Dlouho jsme si hleděli vzájemně do očí. Stále svíral pochodň a jeho prsty najednou ztuhly. V tom ti-

chu jsem spíše vycítila, než viděla, jak se zhluboka nadechl.

„Takže kdy ji pověsíme?“ zeptal se Burrows znaveně. „Je skoro půlnoc a za úsvitu vyrážíme na jižní frontu. Král Eld zavolal posily. Zdá se, že nějaká chátara v pohraničí dělá potí—“

Kapitán větu nedokončil. Slovo *potíže* mu uvízlo v krku, když do něj zajel velitelův meč a jediným čistým švihem mu přetřel průdušnici. Ani jsem si nevšimla, že Scythe sáhl po zbrani, kterou měl v pochvě za zády. A zdálo se, že si toho nevšiml ani nikdo z vojáků. Ovce nebyly vůbec připraveny na vlka vypuštěného mezi ně.

Burrowsova hlava ještě nedopadla na zem, když se Scythe otočil – pochodeň v jedné ruce, meč v druhé – a čepel jeho meče zasáhla dva nejbližší strážce s vynaložením ne většího úsilí, než kdyby nůžkami stříhal stonky květin na zahradě. Další otočka a dva muži padli na zem, končetiny měli zkroucené jako okvětní lístky.

Bez mrknutí oka tu náhle leželo pět mrtvých.

Když si zbývající vojáci uvědomili, co se děje, a natahovali se po svých zbraních, bylo už příliš pozdě. Scythea jsem viděla jen jako rozmazanou šmouhu, pohyboval se tak rychle, že se jeho pohyby nedaly sledovat, natož aby vojáci stačili jeho úderý odrážet.

Jeden voják dostal hořící pochodní do obličeje a jeho děsivé výkřiky se rozléhaly do noci. Dalším šesti vrazil do krku malé dýky. Ti vojáci padali k zemi jako podřáté stromy a jejich životodárná krev se vsakovala do země. Další, kteří se otočili a utekli do úkrytu tmavého lesa tak rychle, jak jim nohy stačily, pronásledoval a likvidoval s nacvičenou lehkostí přirozeného zabijáka.

Když Scythe naháněl svou kořist, ocitla jsem se poprvé od svého zajetí sama. Byla jsem stále přivázaná

ke stromu, kolem mě na zemi ležela těla mužů, kteří mě zajali, ale byla jsem příliš vyděšená na to, aby se mi ulevilo. V tom nenadálém tichu jsem si myslela, že mi srdce vyskočí z hrudi, prorazí mi žebra a padne mi k nohám.

Mé zorničky rozšířené hrůzou přejížděly po malém táboře skrytém ve stínu. Nejblíže ke mně ležela mrtvola vojáka, jenž byl spíš ještě chlapec. Oči měl otevřené, slepě upřené na noční oblohu, kterou už nikdy neuvidí. Byl to ten mladý rekrut, jehož jsem před pouhými hodinami slyšela žádat o radu? Myslím, že to bylo jedno. I když jsem se nemohla ubránit bolesti z bezdůvodného soucitu, který mi sevřel srdce.

S radostí by tě viděl viset, Rhyo, pokárala jsem se přísně. *Kdy ses stala tak slabou?*

Neměla jsem čas na pošetilé sympatie – dokonce ani na vedlejší ztráty nevinných. Hrozily větší problémy. I když Scythe možná zabil mé únosce, nebyl to žádný zachránce. Tím jsem si byla jistá.

Neuběhlo ani pět minut, než se vrátil zpátky na malou mýtinu, jeho plášť za ním vlál a on vypadal jako smrtka ze starých příběhů a jeho temná helma se leskla v půlnoční měsíční záři. Pochmurně vytáhl zkušeným pohybem své malé dýky z hrdel padlých vojáků a jednu po druhé je vracel na jejich místa v bandalíru připásaném přes hrud'.

Nebyl ani uhoněný.

Jeho široký meč, který držel v ruce, byl celý černý, jak byl potřísněný krví. V tlumeném světle dohasínajícího ohně jsem ho pozorovala, jak otírá meč o Burrowsovo rozsekané tělo. Když se meč znovu leskl, napřímil se a zhluboka se nadechl, až se celá jeho postava snad ještě víc zvětšila.

Pomalu se podíval mým směrem. Dech se mi úžil a jeho pohled se vpíjel do mého a přikoval mě k místu

pevněji než provazy, kterými jsem byla přivázaná kolem pasu. Udělal dva kroky a stál přímo přede mnou. Snažila jsem se nevykřiknout, když tasil meč, ale nedokázala jsem úplně potlačit strach a slabě jsem zasténala. Zarazil se. Pozvedl překvapeně jedno obočí, ústa měl však stále pevně semknutá. Chvíli jsme na sebe hleděli. Bylo hrobové ticho, až se zdálo, že v tom nočním klidu ani jeden z nás nedýchá.

Udělej to, pomyslela jsem si a upřela jsem na něj pohled s takovou dávkou odvahy, jakou jsem dokázala sebrat. *Ať to mám za sebou.*

Jako by slyšel moji výzvu, jeho ruka s mečem sebou cukla a jediným čistým máchnutím čepel řála. Ne do mého hrdla, nýbrž do oprátky, která mi svírala hrdlo. Lano spadlo na zem, jak jeho meč znovu švihnul, a tentokrát mě zbavil provazů, které jsem měla kolem pasu.

Když jsem se z lan vyprostila, spadla jsem na zem. Moje otupělé nohy nebyly schopné udržet váhu těla a má zápěstí, která jsem měla stále spoutaná, mě mohla jen stěží ochránit před pádem. Bolest mi vystřelila až do spánku, jak jsem se hlavou praštila o tvrdou zem. S hlasitým zasténáním jsem vydechla a zalapala jsem po dechu.

Když se mi podařilo otevřít oči, viděla jsem známý hustý plnovous a dvě ztrhané tváře. Burrowsova useknutá hlava se válela dost blízko na to, abych jí mohla dát polibek. Vykřikla jsem a překulila se na druhou stranu, snažila jsem se na spoutaných rukou zvednout ze země, ale mé pohyby byly vratké a plné zoufalství. Země pode mnou byla nasáklá krví vojáků. Snažila jsem se nevnímat to, jak jsem se přemísťovala trhanými pohyby, prsty se zatínaly do hlíny a spadaneho listí, míjela jsem části těl a kořeny stromů, jak jsem se pla-

zila kolem. Každý posun vpřed byl ale zároveň utrpením pro má bolavá zápěstí.

„Vstávej.“

Hlas nade mnou byl ledově chladný. Rozhodla jsem se ho ignorovat.

Zdalo se mi, že slyším povzdech, ale nebyla jsem si tím jistá. Příliš jsem se soustředila na alespoň nějaký, byť i ubohý, pokus o útěk. Ještě asi dvakrát jsem napráhla ruce, než se Scythe natáhl, popadl mě za vlasy a násilím mě postavil na nohy. Vykřikla jsem bolestí, on mě však nepustil – táhl mě za sebou jako nějakého neposlušného psa.

Během chvilky jsme přešli mýtinu a nechali za sebou zmasakrované muže a jejich spořádaný tábor. Oheň téměř vyhasl; nezůstal naživu nikdo, kdo by se o něj postaral. Na okraji mýtiny se pod stromem páslo stádo koní. Stranou od šedých grošáků s měkkými nozdrami stál jeden kůň – byl to lesklý černý hřebec a jeho barva ho přirozeně maskovala při noční jízdě, aby ho nikdo nespasil. Byl výrazně vyšší než ostatní koně a měl na sobě sedlo určené na bojiště. Široké čelo a nozdry mu chránilo kroužkové brnění. Nebylo pochyb o tom, kterému jezdcovi ten kůň patřil.

Scythe mi pustil vlasy, ale jen proto, aby mě mohl přehodit přes zadek toho velkého koně jako pytel brambor – visela jsem obličejem dolů, nohy se mi klátily na jedné straně a ruce v poutech na straně druhé. Během chvilky mě koženým páskem ze sedlové brašny připoutal ke koni, abych nespadla.

Byla jsem příliš vyčerpaná na to, abych se této nedůstojné poloze jakkoli bránila.

Velitel s tichým zavrčením naskočil na koně a za cinkání jeho podpatků bot o postroje vyrazil vpřed, vstříc temnotě.

KAPITOLA TŘETÍ

NIKDY BYCH SI NEPOMYSLELA, že je možné usnout zavěšená na hřbetě koně, obzvláště když mi každý jeho úder kopyt o zem drtí kosti v těle jako kovářské kladivo na kovadlině. Ale byla jsem tak vyčerpaná, že jsem to nepohodlí vůbec nevnímala. A když jsem otevřela oči, začínalo už svítat a růžové prsty ranních červánků se natahovaly po obloze.

Bohové, bolest jsem cítila úplně všude.

Tělo jsem měla zmačkané víc než hadr na nádobí. Cítila jsem se bezvládně a úplně bez života. Jak jsem byla tím koženým řemenem připoutaná ke koni, vůbec jsem nemohla dýchat. Skoro nic jsem neviděla, jen zpěněné slabiny zvířete pode mnou, podpatky bot mého únosce v zablácených třmenech a zemi pod námi jsem vnímala jen jako jednu velkou barevnou šmouhu.

Jeli jsme rychle. A soudě podle polohy slunce na popelavě šedé obloze jsme jeli směrem na severozápad. Daleko od bažin, daleko z lesa – i když jsem vůbec netušila kam. Snažila jsem se přemýšlet a vybavit si všechny detaily, které by dávaly smysl a o kterých se vojáci minulou noc bavili. Co že to říkal Burrows?

Za úsvitu musíme vyrazit na jižní frontu. Král Eld svolává posily.

Král Eld z...

Z Narrows?

Ne.

Z Dymmerie?

Ne.

Z Westlake?

Ne.

Sakra, ta má zatracená paměť. Proklínám se, že jsem v hodinách nedávala větší pozor. Proklínám Eliho, že ty znalosti do mě nějak nenatloukl a místo toho mě jen mírným způsobem povzbuzoval.

Vypadalo to, že se při vzpomínce na Eliho rozbřečím. Téměř dvě desetiletí byl mým ochráncem. Kdyby tu byl – kdyby byl stále naživu – určitě by ho to zabilo, kdyby mě takhle viděl. Byla jsem jen špinavou a rozbitou panenkou v rukou přesně toho nepřítele, před nímž se mě celý svůj život snažil chránit. Byla jsem vděčná za to, že nemám dost sil, abych se rozbřečela.

Slunce už během naší jízdy vystoupalo výš na obloze a já slyšela jen klapot hřebcových kopyt. Neměla jsem nejmenší tušení, kde se právě nacházíme. Anwyvn byla rozlehlá země a až do období před několika posledními týdny jsem toho z ní moc neviděla. Od té doby, co mě Eli našel zavinutou v košíku na bílém pobřeží, až do noci, kdy k nám dorazily armády se svými planoucími pochodněmi, byl mým domovem izolovaný poloostrov Porto.

Myslím, že už jsme se z toho nejhlubšího lesa dostali ven. Nikde jsem neviděla vysoké javory ani jasany, které mě poslední měsíc chránily. Stromy zde rostly dál od sebe – zahlédla jsem porost borovic se světlými měděnými jehličkami, jež vyrůstaly z vyprahlé půdy.

Bylo skoro poledne, když jsme se konečně zastavili. Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem nedokázala ani zvednout hlavu a rozhlédnout se po okolí. Cítila jsem, jak se Scythe pohnul v sedle, a pak jsem slyšela žuchnutí jeho bot, jak seskočil z koně. Boty se dostaly do mého zorného pole, jak se natahoval, aby odepnul popruh, kterým mě připoutal ke koni, a já si všimla, že ty boty byly velmi jednoduché.

Neměly žádné ostruhy ani ocelové hroty. Tkaničky byly pokryté hustým prachem. A kůže byla za ty roky hodně odřená. Překvapilo mě to. Myslela bych si, že voják v jeho postavení jen luskne prsty a dostane se mu veškerého vybavení, kterého si jen zamane.

„Seskoč.“

Měl hluboký hlas, ale jak dlouho nemluvil, trochu chraptěl. V jeho tónu nebyla ani špetka laskavosti. Snažila jsem se pohnout rukama i nohama, ale byla jsem tak ztuhlá, že jsem se nemohla ani hnout. Zůstala jsem žalostně viset hřebci na hřbetě v nepřírozeně zkroucené poloze a s prohnutými zády. Měla jsem obavy, že už se nikdy nenarovnám.

Scythe si povzdechl a hrubě mě strčil do břicha. Klouzala jsem po koňském ocasu dolů, ani jsem se ho nedokázala zachytit, a spadla jsem s žuchnutím na zem. Tiše jsem zachroptěla. Spadla jsem na záda a zvířila tak kolem sebe oblak pylu. Naštěstí jsem nedopadla na tvrdou zemi, ale do borového jehličí, což ztlumilo náraz, ovšem i tak mi to vyrazilo dech. Došla dlouho jsem tam ležela a nemohla se ani hnout, jen jsem pozorovala popelavě šedou oblohu a občas zasténala bolestí.

Scythe odvedl koně k nedalekému potůčku. Poslouchala jsem, jak oba zhluboka pijí, a můj vyprahlý jazyk se mi lepil na patro. Jedna moje část – malá, ale

přesto část – si přála, aby mě zabil už v tom táboře. Netušila jsem, na co ještě čeká. Možná měl v plánu mě tahat s sebou, dokud žízni neseschnu a nezůstane ze mě jen kostra.

Byla by to pomalá smrt.

Najednou se nade mnou objevil stín, který zastínil slunce. Můj únosce se vrátil. Otevřela jsem oči a upřeně se na něj zadívala. Jeho oči byly černé i v jasném poledním světle. Stále měl na hlavě tu těžkou přilbu, která zakrývala většinu jeho obličeje. Kovový nosní chránič se na okraji zužoval do ostrého hrotu a propůjčoval muži téměř hadí vzhled – a tohle monstrum se volně prohánělo krajinou. Když se na mě díval, koutky úst se mu stočily dolů buď znechucením, nebo opovržením.

Bohové, jak jsem ho nenáviděla.

Hodil mi na zem k hlavě kožený měch s vodou.

„Napij se.“

Nenatáhla jsem se pro něj. Nehnula jsem ani brvou. To raději zemřu žízni, než abych ho poslouchala. I když se to mohlo zdát jako bláznovství, tento malý protest byl jediný střípek nezávislosti, který mi ještě zbyl.

„Dělej, jak myslíš.“ S pokrčením ramen se otočil na patě a odešel. Jeho další slova se ztrácela ve větru. „Nezastavíme se dřív než po setmění.“

Podařilo se mi až napotřetí posadit se vzpřímeně, moje bolavé končetiny celou dobu protestovaly. Byla jsem pološilená bolestí a omdlávala jsem hladem, ale nějak se mi podařilo stáhnout ten kožený měch na klín. Mé okovy zacinkaly a železo se zakouslo do mé rozdrásané kůže, když jsem zvedala měch s vodou ke rtům a zhluboka se napila.

Chutnalo to božsky.

Během neuvěřitelně krátké chvílky jsem vypila celý měch. Můj žaludek, který byl už dlouho prázdný,

ted' najednou protestoval proti pocitu nasycení, jež už dávno neznal. A já měla stále velkou žízeň. Zadívala jsem se na nedaleký potok, který zurčel přes kameny obrostlé mechem, a přemýšlela jsem, že se nějak doplazím k jeho okraji, abych si dopřála ještě několik doušků. Když se pořádně napiju, možná by se mi mohla přestat točit hlava. A kdyby se mi přestala točit hlava, možná bych zjistila, kam mě Scythe veze... a jak utéct, ještě než tam dorazíme... a...

Znenadání se mnou škubnul a trhnutím mě postavil na nohy. Prázdný měch mi bleskově vyrval z rukou. Chtěla jsem protestovat, ale sykla jsem strachem, když mi jeho dlaň sevřela pevně rameno jako do svěráku.

„Musíme jít,“ zamumlal Scythe a táhl mě zpátky ke svému koni. Zapřela jsem se holými patami do hlíny, ale nepomohlo to. Zlomil můj odpor, jako když mávnutím ruky odhání otravný bzučící hmyz od svého ucha. Než jsem stačila něco namítnout, zvedl mě do vzduchu a hodil zpátky na hřebce. Voda mi žbluňkala v břiše, jak se mnou neopatrně zacházel při poutání popruhem, jako bych byla pytel s obilím.

Když byl v sedle, mlaskl na koně. Ten okamžitě zareagoval a pustil se do prudkého cvalu, jež jsem vnímala každým kouskem svého potlučeného těla.

Vydrž do noci, říkala jsem si a snažila se zahnat narůstající zoufalství. *Ty to zvládneš, Rhyo.*

Ale do soumraku bylo ještě daleko.

V URČITOU CHVÍLI jsem si začala uvědomovat, že jsem nemocná. Byla jsem vyprahlá a vyčerpaná a horečka, která se pomalu plížila v ústrety, se maskovala mezi nesčetnými dalšími bolestmi, jež jsem cítila po celém těle. Ale jak odpoledne pokročilo, cítila jsem tu hor-

kost, která mi prostupovala tělem, ačkoli už venku bylo chladno. Moje kůže žhnula, pak byla zase ledová a znovu sálala horkem. Uvědomila jsem si, že jsem vlastně ráda, že mě připoutal ke koni; trásla jsem se tak, že bych jinak už dávno spadla na zem.

Neviděla jsem důvod, abych o svém stavu řekla svému únosci. Jaká by asi byla jeho odpověď?

Utáboříme se, přinesu ti horkou polévku a budu tě hladit po vlasech, dokud nebudeš zase v pořádku, jako to dělával Eli, když jsi byla ještě dítě.

O tom jsem dost pochybovala.

Ještě se úplně nesešěřilo, když jsme se najednou zastavili na okraji lesa na místě, kde mezi stromy vedla široká prašná cesta. To se utáboříme dost brzy, pomyslela jsem si, ale Scythe nesesedal – ani mi neřekl, proč jsme najednou zastavili, když jsme celý den spěchali.

Posunula jsem se, jak nejlépe jsem mohla, a zvedla hlavu, abych lépe viděla, a horečkou zmámeným hlasem jsem nesouvisle zamumlala: „Hnummph?“

Scythe se otočil v sedle. „Bud’ zticha.“

Syknul to na mě tak hrozivým šepotem, až se mi sevřelo hrdlo. Vůbec jsem nepochybovala o tom, že kdybych ho neuposlechla, neměl by zábrany praštit mě takovou silou, abych upadla do bezvědomí. Brzy jsem pochopila proč. Ani ne za pár vteřin jsem zachytila zvuk hlasů ve větru. Uběhlo dalších pár vteřin a na cestě před námi se objevila skupina mužů, kteří pochodovali v úhledných řadách se zvednutými štíty a s meči v pochvách na zádech. Bylo jich tak dvacet pět, možná i víc. Neměli zelené uniformy, jaké měli kapitán Burrows a jeho muži, ale byly krvavě rudé. Jejich praporce nesly znak dvou do sebe zakleslých náhrdelníků a jejich šarlatové střapce se vlnily v chladi-
vém vánku.

Neviděli nás, byli jsme schovaní za listím a větvemi stromů. Bylo mi jasné, že se Scythe ukryl schválně. Ať už to bylo z jakéhokoli důvodu, nechtěl, aby o nás někdo věděl.

Možná...

Zahlédla jsem slabou jiskřičku naděje, jenže ta rychle pohasla. Skutečnost, že to byli Scytheovi nepřátelé, z nich ještě nedělá mé přátele. Neexistovala žádná jistota, že v okamžiku, kdy bych začala volat o pomoc, by mě neprokláli mečem. A nemohla jsem si být jistá, že by Scythe dokázal přemoci všechny ty muže tak snadno, jako jich minulou noc hravě přemohl tucet.

Sledovala jsem vojáky, jak mašírovali kolem nás, a cítila jsem, jak se mi svíralo srdce, když zmizeli za zatáčkou. Čekali jsme, až dusot jejich bot zcela utichne. Když vše kolem ztichlo – byl slyšet jen Scytheův pravidelný dech, to, jak se občas hřebec ohnal ocasem, a vrzání stromů ve větru – až si byl Scythe jistý, že vojáci jsou už dávno pryč, hnal nás přes cestu pryč z lesa do vysoké trávy na opačné straně.

Dostali jsme se na pláně.

Na rovinatých polích, aniž bychom museli uhýbat kořenům stromů a padlým kmenům, jsme zrychlili a hnali se vpřed tryskem. Třeštila mi hlava a vnímala jsem každý otřes koňských kopyt. Přestože nic neříkal, vycítila jsem u něj nějaké napětí, které tu předtím nebylo.

Kdybych nebyla tak vyčerpaná, možná bych si vzpomněla, kde už jsem ten znak viděla – ty rudé do sebe zapadající náhrdelníky na černém poli. Měla jsem si uvědomit, jak blízko nás jsou naši pronásledovatelé. Ale nedošlo mi to. Mé myšlenky byly rozmazané. Dívala jsem se na svět přes mlžnou řeku, mé tělo bylo na jednom břehu a má mysl na břehu druhém. Nedočkala jsem je skrz ten mlžný opar propojit.

Pláně se rozprostíraly všude kolem nás, byla to nekonečná plocha neosetých pastvin. Stejně jako zbytek Středozeemě i toto území bylo zpustošené válkou. Po těch dvou staletích krveprolití už zbyla ze země jen pustina. Na polích, na nichž kdysi dozrávala úroda, se nyní nacházely jen masové hroby; a muži, kteří ta pole kdysi obdělávali, už dlouho odpočívali pod touto neúrodnou půdou.

Neviděli jsme žádné další vojáky. Neviděli jsme vůbec nikoho. Podle mě zůstala většina cestujících na cestě – a za soumraku využili pohostinnosti hostinců u cesty, popíjeli pivo u krbu, v ruce teplou misku s hovězím vývarem a už si i vyměnili unavené koně za čerstvé na další cestu. U Scytheova koně jsme ale nic takového nemuseli řešit. Velké zvíře, které nás neslo, vypadalo, jako by snad nikdy nebylo unavené, a to bez ohledu na to, jakou vzdálenost uběhlo nebo jak náročný byl terén. V mém deliriu mě napadlo, jestli by náhodou nemohl být potomkem velkých Hvězdných koní. Podle legendy dokázali běžet celé dlouhé dny bez přestávky a jezdili se svými pohádkovými jezdci z jedné strany Anwyvnu na druhou, aniž by si museli udělat byť jen malou pauzu na napití. Někteří věřili, že ti koně měli velká křídla, protože se jejich trysek podobal spíše letu.

Takové myšlenky byly vskutku absurdní, dokonce i ve chvíli, kdy jsem měla mysl zastřenou horečkou. Pokud by Hvězdní koně kdysi skutečně existovali, každý věděl, že byli všichni během Honu zabiti spolu se svými jezdci. Během krvavého povstání neušetřili nikoho z původních obyvatel, pobili je – všemocným císařem počínaje a těmi nejslabšími Světloňoši konče. Tak jako všechna ostatní magická stvoření byli i oni vymýceni se stejnou brutalitou, jakou nyní vedli smrtelníci proti sobě ve svých nekonečných válkách.

Krátkozrací papíroví králové, kteří jen uzurpovali a podráždili se vzájemně, vraždili a ničili jeden druhého, až tu nezbyla téměř žádná země, již by se dalo vládnout. Dokud všechno neproměnili v popel a nezničili veškerou krásu, kterou Anwyvn kdysi oplýval.

Jediní tvorové, které jsme na naší cestě potkávali, byli nepochybně obyčejní – vídali jsme chundelaté krávy a neostříhané ovce, které se pásly na slunci. I když i těch ubývalo, jak se postupně krajina měnila z rovných luk na zvlněné kopce a nakonec do rozeklaných hor. Skály a kamení brzy nahradily trávu a drny. Jak jsme stoupali, nasávala jsem do plic ostrý chladivý vzduch a nebyla si jistá, zda to, že se nemohu pořádně nadechnout, je způsobeno postupující nemocí, nebo stále rostoucí nadmořskou výškou.

Od chvíle, kdy slunce zapadlo za obzor, se má horečka ještě zhoršila. Když jsme zastavili, abychom se utábořili na noc, chvílemi jsem ztrácela vědomí. Nepamatovala jsem si, že bych slezla z koně, a přesto jsem tam stála na nohou a země se pode mnou houpala. Nebo to byly moje nohy, jak se mi podlamovaly? To nedokážu říct.

Když jsem se zapotácěla, pevně mě sevřel. Před očima se mi objevila přísná Scytheova tvář. Znovu si mě pozorně prohlížel.

„Bohové, vždyť ty celá hoříš.“

Vznášela jsem se?

Nesl mě?

A přestane se vůbec někdy mračit?

Někde uvnitř mě probublával horečnatý smích a dral se mi z úst ven. Zoufale jsem se snažila zůstat při vědomí, ale bylo to stále těžší a těžší. Temnota se přikrádala blíž – byla černější než noční obloha nad hlavou a stahovala mě do svých spárů.

„Ty tvrdohlavý hlupáku,“ syknul Scythe tiše a položil mě na kameny. Příjemně to chladilo. „Mrtvá jsi mi k ničemu.“

Někdo se zachichotal. Mohla jsem to být i já.

„No tak.“ Poplácal mě po tváři. „Neomdlévej. *Neomdlévej.*“

Ztěžka jsem zamrkala a snažila se vnímat ho. Možná to bylo horečkou, co mi zatemňovala mysl, ale přísahal bych, že jsem v jeho přimhouřených očích zahlédla něco, co tam dříve nebylo – záblesk obav, ovšem zmizel tak rychle, že jsem si nebyla jistá, zda to nebyl jen nějaký přelud v mé horečnaté mlze.

To poslední, co jsem zahlédla, než mě nemoc stáhla do svých spárů a sevřela mi hrdlo tak silně, dokud nepohasla všechna světla světa, byly jeho oči.

KAPITOLA ČTVRTÁ

PROBUDILA JSEM SE SAMA.

Stěží jsem otevřela oči, jak byla víčka ztěžklá vyčerpáním. Byla jsem v jakési jeskyni a opírala se o mechem obrostlou kamennou stěnu. Pode mnou byl tvrdý udusaný šterk. Oblohu nad sebou jsem neviděla, ve výhledu mi překážel kamenný strop. V něm byla úzká trhlina, jíž pronikalo dovnitř slabé sluneční světlo.

Toto místo jsem si vůbec nevybavovala.

Noc mi vytanula jen v útržcích – jasné okamžiky uprostřed deliria. Záblesk kovové přilby v měsíčním světle. Cítila jsem velkou ruku přitisknutou na čelo, jak mi kontroluje teplotu. Křesání dvou kamenů o sebe a rozdělení ohně. Bezedné oči, které hleděly do těch mých. A hlas – téměř až prosebné zachroptění vznášející se ve tmě.

Neumírej.

Můj únosce sice nebyl v jeskyni, ale všude kolem byly jeho stopy. Rozprostřel pode mě tlustý černý plášť. O kousek dál hořel oheň, nedělal kouř a slabě prosvěcoval zatuchlý prostor. Na uhlících se něco peklo – snad králík, napadlo mě, a vonělo to tak dobře, že

bych to snědla, i kdyby to byla třeba říční krysa. Hlasitě mi zakručelo v žaludku.

Když jsem si přitiskla ruku na břicho, abych ztišila to bublání, uvědomila jsem si najednou volnost pohybu a zaskočilo mě to. Někdy v noci mi musel sundat pouta. Měla jsem je tolik dní, že bez nich byly mé ruce podivně lehké. Necítila jsem už neustálou podvědomou bolest způsobenou tím prokletým železem, i když stopy po něm na mé kůži se už asi nikdy úplně nezahojí. Upřeně jsem pozorovala obnaženou tkáň na svých zápěstích a snažila jsem se nemyslet na jizvy, které si ponesu po zbytek života. Na ješitnost teď nebyl čas, měla jsem úplně jiné starosti. Infekce pronikla téměř až do kostí; byla bych šťastná, pokud ještě vůbec kdy budu schopná napnout tětivu luku nebo zašít ránu.

Kousek ode mě v rohu se vynořila nepozorovaně jakási havěť a já jsem rychle vyskočila na nohy. Ten rychlý pohyb mě vyvedl z rovnováhy. Horečku už jsem sice neměla, v hlavě mi však pořád tupě bušilo. Potlačila jsem bolest a snažila se soustředit na své další kroky. Potřebovala jsem vodu – hlavně proto, abych uhasila žízeň, ale také abych se trochu očistila. Byla jsem špinavá už od zajetí, od bahna z bažin a těch koňských koblih, a pak jsem byla také tři týdny na útěku bez koupele, tudíž jsem působila dost nevábně. Zá- pach potu, krve a tělesných tekutin v tom uzavřeném prostoru útočil na můj nos.

Šla jsem jeskyní za světlem, dokud jsem se nedostala až k jejímu ústí, jednou rukou jsem se opírala o mechovou stěnu, která mě také ke vchodu do jeskyně dovedla. Když jsem vyšla ven, překvapilo mě, že slunce je vysoko na odpolední obloze.

Po pár krocích jsem se dostala na mýtinu. Jeskyně byla zastrčená ve skalnatém svahu plném obrovských

balvanů s trnitými keři rostoucími mezi nimi a představovala tak dokonalý úkryt. Ještě pár kroků a už bych na vchod vůbec neviděla. Na toto místo nenarazíte náhodou; abyste ho našli, museli byste přesně vědět, kde hledat.

„Takže pořád žiješ,“ uslyšela jsem za sebou odtažitý hlas.

Trhla jsem sebou, ale neotočila jsem se na něj. Nesnesla bych to.

„Protože to vypadá, že přežiješ... tamhle za křovím je malé jezírko, tak se tam umyj.“ Scythe nevypadal, že by mu nějak zvlášť záleželo na mém blahu, ale vybavila jsem si jeho včerejší výraz, když jsem měla horečku. Nezapomněla jsem ani na jeho doznání.

Mrtvá pro mě nemá žádnou cenu.

Potřeboval mě živou. Pokud ne, už by mě dávno zabil – nebo by jen prostě nechal horečku dokončit její smrtelný úděl. To však neznamenal, že mu můžu věřit.

„A hni sebou,“ vyštěkl nevrle. „V těchto končinách loví v noci vlci a smrad z tebe je dost silný na to, aby přilákal všechny smečky z okolí.“

Pocítila jsem rozpaky a zahanbení. Byla jsem ráda, že mi neviděl do obličeje, protože mé tváře pod špínou plály. Podařilo se mi ujít pár kroků, než znovu promluvil.

„A nesnaž se utéct.“ Unaveně si povzdechl. „Musel bych tě potom honit a měl bych z toho akorát mizernou náladu.“

Upřímně řečeno, pokud teď projevoval dobrou náladu, vůbec jsem netoužila po tom zažít jeho mizernou náladu. Ani na vteřinu jsem nezaváhala a vyrazila jsem z mýtiny tak rychle, jak jen mě moje podlamující se nohy dokázaly nést. Šla jsem po zvuku tekoucí

vody, dokud jsem nenarazila na malé jezírko na koupání, které bylo napájené vodou z malého vodopádu. Na hladině se odráželo slunce a voda v něm byla tak čistá, že jsem viděla až na dno, kde se mezi rákosím proháněly rybičky. Do nohou mě tlačily kulaté kameny, které byly hladší než hedvábí. Na plochem kameni u břehu na malé hromádce nějakého oblečení ležela kostka mýdla. Když jsem si oblečení prohlédla, zjistila jsem, že je to tunika. Byla pánská, soudě podle velikosti – se svou drobnou postavou bych ji měla spíše jako šaty než košili – stejně jako opojná vůně. Mužná směs potu, kouře a koření.

Bylo to zvláště ohleduplné gesto od mého vězněte, který mi jinak naháněl strach. Nechtěla jsem to příliš protahovat a rychle jsem si svlékla šaty a spodní prádlo. Látka byla šíleně špinavá, její původní odstín – hezká světle zelená – byla zahnědlá od bláta, krve a různých špín.

Na mělčině jsem shodila oblečení, popadla jsem mýdlo a ponořila se do vody. Byla ledová. Jakmile jsem byla ve vodě, naskočila mi na pažích husí kůže, ale bylo mi to jedno. Bylo příjemné uhasit žízeň; ovšem ještě příjemnější bylo dostat tu silnou vrstvu špíny z těla. Kůži jsem měla zamazanou od zaschlé krve – mé vlastní i těch zabitých vojáků. Bláto mi v čůrcích stékalo z vlasů. Musela jsem si třikrát namydřit vlasy, než se zase rozzářila jejich platinová barva. Drhla jsem si kůži, dokud nebyla úplně rudá. Mydlila jsem se důkladněji než kdy jindy.

Pak jsem se pustila do oblečení. Nejdříve jsem si vyprala spodní prádlo a živůtek a potom samotné šaty. Když jsem doprala, šaty byly zase skoro zelené – i když jsem tušila, že ty nejhorší skvrny se nikdy nevyperou. Doma bych ty šaty považovala za zničené

a hodila bych je do ohně nebo bych z nich udělala hadry na mytí. Ale tady mi musí stačit, ačkoli jsou ještě pořád trochu umazané. Nedokázala jsem se totiž přimět natáhnout si na sebe tu suchou tuniku. Už jen ta představa, že se Scytheova košile bude dotýkat mé kůže a pořád budu cítit jeho vůni, mi byla natolik nepříjemná, že vůbec nepřicházelo v úvahu, abych si ji oblékla.

Přestože mě lákalo natáhnout se na sluncem vyhřátý kámen, než mi šaty uschnou, nebyla jsem si jistá, kolik času mám, než mě můj věznitel začne hledat. Rozhodně jsem nechtěla, aby mě tady takto přistihl, proto jsem vyždímala šaty, jak jen nejlépe to šlo, a ještě vlhké jsem je na sebe oblékla.

Vystrašená jsem se vracela k jeskyni. Nechtělo se mi jít zpět, bylo mi však jasné, že Scythe myslel varování vážně. Kdybych utekla, dohnal by mě stejně snadno jako vojáky, kteří mě uvěznili. Útěk byl tedy hloupý nápad. Zvlášť v mém stavu – byla jsem vyhladovělá a zraněná. Na těch podlamujících se nohách bych se nikam daleko nedostala.

S úšklebkem jsem si je prohlížela. Když nebyly pokryté špínou a krví, bylo zranění mnohem lépe vidět. Plosky nohou jsem měla plné puchýřů a několik hlubokých škrábanců – pozůstatků po tom, jak jsem se prohnala lesem – bylo velmi bolestivých na dotek. Kůže kolem nich byla zarudlá a cukalo v ní, začínala se rozšiřovat infekce.

To nebylo dobré znamení. Bylo mi jasné, že bez léčby se mi horečka zase vrátí. Potřebovala jsem léky, moc jsem je potřebovala. Nebo alespoň boty, aby se to nezhoršovalo. Ale tady v této pustině nikde asi na ševcovskou dílnu nenarazím. Utrhla jsem si tenký proužek bavlny z lemu živůtku a omotala jsem si

s ním nohy, jak to šlo. Když jsem dotahovala uzly, bolestí jsem ucukla. Sice to není dokonalé řešení, ale lepší než nic.

Kromě toho průšvihů s chlebem, kvůli kterému jsem nakonec upadla do zajetí, to byla moje nejhluupější chyba – když jsem si té strašlivé noci, kdy armády obléhaly poloostrov Porto, při útěku z domu nevzala boty, které stály u dveří. Ale nebyl čas cokoli popadnout. Ani plášť, ani jídlo ze skladu nebo nějaké léčivé byliny, které by mi teď mohly pomoci uzdravit zranění. Oheň byl rychlý a hořící pochodně, z nichž se oheň šířil, svíraly kruté ruce bažící po pomstě.

Potlačila jsem vzpomínky na plíživé plameny a na valící se kouř. Na třeskot kovu a mučivé kvílení. A na Eliho hlas, který mě vystrčil ven do bezpečí.

Utíkej, Rhyo. Utíkej jako s větrem o závod.

A tak jsem běžela.

Přímo do náruče nepřítele.

SCYTHE SEDĚL u vchodu do jeskyně a brousil brouskem meč. Ani od práce nezvedl hlavu, když jsem se dobelhala na mýtinu. Vůbec mě nevzal na vědomí, tedy kromě toho, že pohodil hlavou k blízkému pařezu, na němž ležel na velkém lipovém listu na ohni upečený králík.

„Najež se. Ať se udržíš na nohách.“

Rekl to tak drsně, zarazilo mě to. Nejdříve jsem chtěla něco odpovědět, ale potom jsem to neudělala. Nemělo význam se s ním přit a popravdě řečeno jsem měla už hlad. Opravdu velký hlad. Když jsem se koupala v tůňce, rukou jsem si přejížděla po žebrech a to, jak mi žebra vystupovala, bylo důkazem, že jsem v posledních týdnech málo jedla.

Došla jsem k pařezu a uždíbla si prsty malý kousek králíka. Scythe ještě stále brousil meč. Králík voněl přímo božsky, a když jsem si sousto vložila do úst, zjistila jsem, že chutná snad ještě lépe. Jakékoli váhání bylo pryč ve chvíli, kdy se první sousto dostalo do vyhladovělého žaludku. Během chvíle jsem to všechno zhltnula – ohlodala jsem králíka až na kost jako zatoulaný pes zbytky z jídelního stolu nějakého boháče. Kdyby Scythe neseděl hned vedle, vysála bych i morek z kostí. Když jsem dojedla, měla jsem pocit, že snad prasknu, ale přesto jsem se svým způsobem cítila stále ještě hladová.

Ucítila jsem v zádech něčí pohled a chlupy na zátýlku se mi zježily. Sebrala jsem poslední zbytky své důstojnosti, odložila jsem kost, kterou jsem stále svírala v ruce, a otřela si ulepené prsty do lipového listu. Pomalu jsem se otočila a všimla si, že mě Scythe přes malou mýtinu pozoruje. Přestal u toho brousit.

Jestli ho můj nový čistý vzhled překvapil, nedal to na sobě znát. Jeho oči si zpod přílby bedlivě prohlížely můj obličej, až jsem se zachvěla. Dlouhou chvíli jsme se na sebe v tichosti dívali. Nepoděkovala bych mu za to, že mě nakrmil; pták v kleci také nebude zpívat pro toho, kdo ho do té klece strčil. Ani mi neprozradil, kam mě vlastně veze nebo co se mnou plánuje, až tam dorazíme; lovec nevysvětluje žádný motiv lovné zvěři ve své pasti.

Vzduch houstnul a ticho se prohlubovalo. Vzdušně jsem vystrčila bradu. Scythe si konečně odkašlal.

„Odpočiň si. Za úsvitu vyrážíme, i kdybys měla horečku. Už jsem se kvůli tobě zdržel dost dlouho.“

Naježila jsem se a zaslepil mě vztek. „Ach ano, odpusť mi! Nerada bych dál zdržovala svůj vlastní únos!“ Zvedla jsem ruku, abych na něj vyčítavě uká-

zala, ovšem tím pohybem mi okamžitě vystřelila bolest až do mého zuboženého zápěstí. „Nemusím snad připomínat, že bych nebyla vůbec nemocná, kdybys mě netahal pustinou, a jen bohové vědí, kde vlastně jsme?“

Povytláhl své tmavé obočí, ale jinak se výraz jeho tváře vůbec nezměnil. Nakonec promluvil vyrovnaným hlasem. „Už jsem se začínal bát, že jsi němá.“

„*To by sis přál!*“ zarazila jsem se. „Zvládala jsem všechno dobře, než jsi mě ulovil jako nějakého... nějakého... nějakého... divokého jelena, kterého si vycepeš a pověsíš na zeď!“

Dlouho na mě zíral. „Tak tohle si myslíš? Možná ti horečka zatemnila mozek. Protože z mého pohledu jsem já zachránil ten tvůj nevděčný zadek před jistou smrtí z rukou Eldianů.“

„Bezpochyby jen pro své vlastní hanebné účely!“

Ušklíbl se.

„Říkáš...“ Zatnula jsem zuby. „Říkáš, že vyrazíme za úsvitu – kam? Kam mě vezeš? Který král ti velí? Určitě ne král Eld, protože jsi bez mrknutí oka zabil jeho muže, ačkoli to vypadalo, že tě považují za jednoho ze svých.“

Neodpověděl.

„Řekni mi to, sakra!“

Ale on na mě jen zíral, naprosto netečně – jako socha vytesaná z mramoru. Nejraději bych ho zaškrtila. Kousla jsem se do rtu, abych se neptala na něco dalšího, i když mi na jazyku ležely tisíce dalších otázek. V nitru jsem šíleně zuřila. Už jsem byla na pokraji toho, že se přestanu ovládat. Eli vždycky říkal, že moje nálada je jako letní bouře, která se objeví vmžiku a dokáže napáchat velké škody, pokud si člověk nedá pozor.

Zdalo se však, že velitel ze mě bohužel moc strach nemá. S jistou dávkou nonšalance zasunul meč do pochvy a vstal. Jehličí se mu lepilo na kalhoty a ani se neobtěžoval si ho oklepat. I tady, na tomto nejzapadlejším místě, byl připraven k boji. Přes hrud' měl přepásaný kožený popruh plný vrhacích nožů. Na levém stehně měl připevněnou dýku a další mu vykukovala z okraje boty. Když se narovnal, přilbicí se dotýkal větví nejbližšího stromu. Tu přilbici už musel mít snad přirostlou k hlavě, protože jsem ho nikdy neviděla, že by si ji sundal.

Co to vede za život? Celou dobu musí být po zuby ozbrojený a připravený k boji? Musí být neustále na stráži před neviditelnými nepřáteli?

„Za úsvitu,“ řekl Scythe a rozhodným hlasem přerušil ticho. „Bud' připravená na cestu. A je mi jedno, jestli budeš polomrtvá.“

„Tak to raději umřu než být další den ve tvé společnosti,“ odsekla jsem a přehodila si vlasy přes rameno, když jsem šla do jeskyně a snažila se nevnímat bolest v chodidlech. Mokrá sukně se mi vlnila kolem kotníků a látka mě pleskala po holé kůži.

Byla by mi zima, kdybych spala jen takhle. Jak se začalo večer ochlazovat, malý oheň uvnitř jeskyně moc tepla neskýtal. Udělala jsem pár kroků dovnitř a zaslechla jsem, jak si Scythe něco zamumlal pod vousy.

„Myslím, že bylo lepší, když mlčela.“

KAPITOLA PÁTÁ

KDYŽ SE MNOU SCYTHER ZATŘÁSL, aby mě probudil, byla ještě tma. Teda spíše než se mnou zatřásl, mě kopl špičkou boty přímo do mé bolavé lopatky. Památka na spaní na kamenech.

„Vstávej,“ řekl tiše. „Je čas vypadnout.“

Když jsem s námahou vstávala, v duchu jsem ho proklínala. V jeskyni mrzlo. Už uhasil malý oheň, u kterého jsem usnula stočená do klubíčka na rozloženém plášti svého nepřítele. Několik hodin jsem se třásla zimou v těch mokrých šatech, než se mi konečně podařilo usnout. Nějakým zázrakem jsem v noci nedostala znovu horečku.

Scythe se sklonil pro svůj plášť a jediným trhnutím z něj oklepal malé kamínky. Beze slova vyšel z jeskyně ven a nechal mě samotnou ve tmě. Kulhala jsem za ním a třásla se zimou, když jsem vykročila před úsvitem z jeskyně. Sněhové vločky se snášely dolů a pokrývaly svět jako tenká vrstva cukru na jablečném koláči. Zachytily se mi na řasách, lepily se mi na vlasy a na tenkou látku rukávů.

Kůň už byl osedlaný a trpělivě čekal pod větvemi podsaditého stromu. Když Scythe zapískal, zvíře při-

běhlo blíž. Jakmile se ke mně Scythe otočil, celá jsem ztuhla.

„Ať tě to ani nenapadne,“ sykla jsem a ustoupila z jeho dosahu.

Tázavě pozvedl obočí.

„Nejsem žádná taška na sedlo, kterou by sis jen tak přivázal ke koni, ani pytel ječmene, který bys tam přehodil.“

„To je pravda,“ zamumlal. „Ječmen by byl mnohem příjemnější společník.“

Zamračila jsem se na něj. „Pokud se se mnou nechceš pustit do křížku, začneš se ke mně chovat s respektem.“

„Vážně?“

Tváře mi zrudly hněvem. „Můžeš začít třeba tím, že mi povíš, kam to vlastně jedeme. Myslím, že mám právo vědět, jaký osud mě na konci této jízdy čeká.“

Jediným krokem se ke mně přiblížil a teď se nade mnou nakláněl. Musela jsem vynaložit veškeré úsilí, abych se nepřikrčila.

„Moje úcta je něco, co se musí zasloužit – nerozdávám ji na potkání a už vůbec ne takovým malým bezstarostným holkám, jako jsi ty, pohlceným klamnou naivitou o našem světě a o lidech, kteří ten svět obývají.“

„*Tak já jsem bezstarostná?*“ ušklíbla jsem se. „A na základě čeho si to myslíš? Na základě mého věku? Nebo snad mého vzhledu? Nebo díky těm pár slovům, co jsme spolu během několika posledních dní prohodili?“

„Na základě toho, že si myslíš, že jsi v pozici, abys se mnou vyjednávala.“

Vyjednávala bych klidně i se samotným d'áblem, pokud by to znamenalo dostat se z pekla ven, ale bylo mi jasné, že bych zhola nic nezískala tím, když bych ho otevřeně přirovnala ke vtělenému zlu. Zhluboka jsem

se nadechla, abych se uklidnila. „Jen si přeju jet na koni – vzpřímeně, bez okovů, a abych nebyla přivázaná provazem. Nebudu utíkat. Dávám ti své slovo.“

„Své slovo?“

Přikývla jsem.

V jeho tváři se nedalo nic vyčíst, ale v hloubi jeho očí jsem uviděla záblesk zvědavosti. Na řasách měl sněhové vločky. „A jakou přesně cenu má slovo půlčinka?“ zeptal se podezřele měkkým hlasem.

„Určitě má vyšší cenu než slovo vraha.“

Skoro nebylo vidět, jak sebou škubnul, ale stála jsem dost blízko na to, abych si toho všimla. Když se naklonil, jeho oči temně žhnuly. A jak se přiblížil, nemohla jsem se ani nadechnout.

„Zdá se, že nemáš tak úplně pravdu. To, že žiješ, je jen má zásluha. Tvé srdce bije jen proto, že jsem se tak rozhodl. A to taky znamená, že nebudeš rozhodovat o tom, kam jedeme, ani o tom, jak se tam dostaneme. A rovněž to znamená, že nemáš na nic nárok – ani na informace, ani na laskavost a už vůbec ne na chuť, která by se o tebe starala, když máš horečku, kterou sis přivodila jen a jen svou tvrdohlavostí.“

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou. „Skoro to zní, jako bych si o tu nemoc říkala!“

„No však taky ano! Tady venku, v divočině, může jedna neopatrná chyba znamenat rozsudek smrti. Zranění, do kterých se dostane infekce, tě zabije rychleji než všichni nepřátelé, kteří se ukrývají v těchto kopcích.“

„I když to pro tebe může být šokující, neonemocněla jsem proto, abych tě naštvála. Ujišťuju tě, že by pro mě byla jízda mnohem snesitelnější, kdyby mi bylo dobře.“

„Nebudu se řídit tím, co považuješ za snesitelné.“

„Ano, řekl jsi to docela jasně.“ Zaskřípala jsem zuby. „Předpokládám, že to znamená, že má jízda na koni vsedě nepřichází v úvahu.“

„Děláš to schválně, nebo jsi opravdu tak hloupá?“ Bylo znát, jak potlačuje vztek. „Nebo mě má snad ta tvá tvrdohlavost vyprovokovat?“

Sladce jsem našpulila rty. „A jak jsi na to přišel?“

„Netlač na mě, holčičko. A nezapomínej, kdo z nás dvou má v rukou moc.“ Podíval se na mě a jeho oči se zúžily. „Možná bych ti měl dát zpátky pouta. Zdá se, že želízka ti dělala dobře.“

Stáhl se mi žaludek.

„Nebo možná udělám další oprátku a přivážu si tě k sedlu. Viděla jsi, jak rychle umí můj kůň běžet. A jsi si jistá, že nebudeš mít problém udržet s ním krok?“

Když promluvil, zbledla jsem. Všiml si toho, tedy alespoň podle jeho krutého úsměvu, do kterého se mu zvlínily rty.

„Tak co? Už žádné námitky?“ Poodstoupil ode mě a já se znovu mohla nadechnout. „No dobře. Vylez už na toho zpropadeného koně. A obličejem pěkně dolů jako správný pytel obilí.“

Udělala jsem, co mi nakázal.

NA NAŠÍ CESTĚ jsme tábořili ještě třikrát, pokaždé v nějaké zatuchlé jeskyni nebo pod kamenným převisem, kde jsme se mohli zahřát u malého ohýnku. Při každé zastávce Scythe na krátkou chvíli někam zmizel a vrátil se buď s králíkem, nebo jinou malou kořistí, která bezvládně ležela v jeho velkých zakrvácených dlaních. Jedla jsem beze slov, protože jsem věděla, že potřebuju zesílit, i když jsem se nenáviděla za to, že přijímám pomoc od svého nepřítele.

On byl zvláštní spolucestující. V podstatě se mnou skoro nemluvil, tedy pokud nepočítám občasné strohé příkazy. Ale neubližoval mi. Ve skutečnosti, i když tvrdil pravý opak, se zdálo, že mu jde o to, abych se měla dobře.

Když horečka konečně ustoupila, začala jsem si více všímat jeho počínání. Plášť, který přese mě přehodil, když jsme jeli, aby mě chránil před chumelenicí. Pár tlustých vlněných ponožek, které mi položil vedle hlavy, když jsem spala – byla to sice chabá náhrada za boty, ovšem pořád lepší než cáry z živůtku, kterými jsem si předtím omotala nohy. Nebo mi beze slov strčil do dlaní malou nádobku s hojivou masťou. Anebo to, jak mě pozoroval ve světle ohně, když jsem si mastičku přikládala na rány a převinovala si zápěstí proužky z košílky. V tu chvíli jsem v jeho očích zahlédla zvědavost.

Nikdy jsem ho neviděla odpočívat. Zdálo se, že se má neustále na pozoru před neviditelnými nepřáteli a sleduje naše okolí s ostražitostí, která mě znervózňovala. Často jsem myslela na ty mašínující vojáky s jejich červenými a černými standartami. Byli to oni, kdo nás honí? Nebo to byli Scytheovi vlastní muži – spolumojovníci těch, které zabil – kdo nás pronásleduje ve stále hlubších sněhových závějích?

Na nic neodpovídal..

Otázkou také bylo, co je s tou jeho helmou? Ještě nikdy jsem ho neviděla bez ní. Občas jsem se přistihla, že přemýšlím, jaká barva vlasů se pod ní asi skrývá, anebo pokud by ji sundal, zda by to alespoň trochu zjemnilo jeho hranaté rysy... Ty myšlenky jsem však rychle potlačila. Co na tom záleželo, jestli byl můj únosce světlovlasý, nebo černovlasý? Stejně by mi to nijak nepomohlo.

Spala jsem, jak jen to bylo možné – protože i když jsem se tvářila statečně, byla jsem stále velmi vyčerpáná. Naučila jsem se odpočívat i na koni, ukolébána do přerušovaného spánku pravidelným dusotem koňských kopyt. Ale mé sny byly plné nočních můr – třeskotu mečů, kapající krve a temných mraků valících se po zemi ledu; mrchožraví ptáci kroužili po obloze plné kouře nad všepohlcujícím mořem písku. Hlavou se mi proháněly hrůzy minulé i budoucí a měnily se v prudké bouře.

Tři dny jsme projížděli po kopcích. Jeli jsme stále nahoru, dál na sever, a jak naše nadmořská výška stoupala, teplota klesala níž a níž. Skalnaté kopce se proměnily ve strmé vrcholky, které propichovaly temnou oblohu. Vzduch byl citelně chladnější a sněhu bylo na stromech už tolik, že se pod ním větve zdejších borovic úplně prohýbaly.

Byla jsem zkroucená na hřbetě koně obličejem dolů a při tom pozorovala, jak se pode mnou míhá zem jako bílá rozmazaná skvrna, a třásla jsem se jako ratlík. Abych nevnímala zimu, snažila jsem se myslet na něco, co by mě zahřálo. Představovala jsem si, jak si čtu u krbu a přes klín mám přehozenou tlustou deku. Whiskers, toulavá kočka, kterou Eli zachránil z ostružiní, se vyhřívala na sluníčku. V dlaních jsem svírala šálek se svařeným vínem. Tomáš, pekařský učeň, mi během vlahé letní noci tajně nesl medové koláče. Silné paže mě objaly kolem ramen a já cítila, že jsem v bezpečí.

Bylo nedůstojné, jak jsem musela cestovat, uráželo to mou pýchu, ale nemohla jsem s tím nic dělat. Kdybych se bránila, nijak bych si nepomohla. Snažila jsem se myslet na pozitiva. Už jsem neměla pouta. Díky léčivé masti se mi začala hojit zápěstí – a to dokonce

rychleji, než jsem vůbec doufala, že by bylo možné. I horečka ustoupila, tedy alespoň prozatím. Žaludek jsem měla plný a neměla jsem žízeň. A můj čas s věznitelem se chýlil ke konci.

Muselo to tak být.

Sice jsem si toho moc o geografii Anwyvnu nepamatovala, avšak věděla jsem, že nakonec narazíme na hory Cimmerian. A za ně se nikdo nedostal. Tedy alespoň ne ten, kdo se ještě měl v plánu vrátit zpět. Byl tam jen jeden průsmyk, který vedl přes rozeklané zasněžené vrcholky. Ptačí pláň – byla to úzká průrva široká jen tak, že skrze ni prošlo těsně vedle sebe sotva pár mužů. Během posledních dvou století tam padlo bezpočet armád, na něž se sesypaly šípy od severu nebo je nečekaně pohřbily laviny a jejich mrtvoly už nikdo nikdy nespátril. Říkalo se, že země pod hlubokým sněhem byla zbarvená do ruda – což byl následek mnoha marných pokusů o dobytí severního území Severozemě.

O královstvích za horami se toho moc nevědělo. Pokud by se dalo věřit legendám, bylo to ledové a nehostinné území, kde se v době magie volně proháněla příšerná stvoření. A přitom jediným stvořením, jehož výskyt byl na tomto území potvrzen a který toto území nazýval svým domovem, byl člověk. Král. I ti nejchudší rolníci totiž slyšeli řeči o králi Sorenovi z Llŷr, jehož barbarské způsoby mohly s klidem soupeřit s válečnými vojevůdci z jižních území.

Bylo to jeho království, které leželo na druhé straně Ptačí pláně – království, které nemilosrdně bránil před obyvateli Středozemě. Byla to jeho tvář, která se zjevovala malým dětem v těch nejděsivějších nočních můrách. Manželky se modlily, aby se s ním jejich manželé nikdy nemuseli utkat v boji. A dokonce

i ostřílení vojáci mluvili o jeho bojové taktice hlasy přiškrcenými strachem.

Netoužila jsem po tom, abych se osobně přesvědčila, jestli je ten jejich strach oprávněný. Byla jsem si téměř jistá, že ani Scythe nebyl natolik lehkomyšlný, aby si myslel, že by bylo území Llŷr výborný úkryt před našimi nepřáteli, kteří nám už byli v patách. Ale čím dál na sever jsme postupovali, tím méně jsem té myšlence věřila... a tím víc se mi svíral žaludek strachem.

KDYŽ JSME ZNOVU ZASTAVILI, byla už tma. Nedokázala jsem odhadnout čas. Dokonce i za denního světla by tady ve stínu hor bylo šero. Doléhaly na nás obavy z blížící se vánice, v každém nádechu jsme cítili těžkou vlhkost vzduchu.

Hřebec v řídkém porostu borovic na útesu zpomalil. Natahovala jsem krk, abych uviděla, jak prudký je to sráz. Zdálo se mi, že snad ani nemá dno. Hlubiny rokle se propadaly do černočerné tmy. Za tou hlubokou propastí se tyčily Cimmerianské hory a jejich ledové štíty mi clonily slunce.

Scythe zapískal na dva prsty, připomínalo mi to pronikavé zaskřehotání jestřába. Trhla jsem sebou, zvuk se jako ozvěna rozléhal kamenným kaňonem do dálky.

Čekali jsme.

Jakmile ozvěna odezněla, svět kolem nás utichl. Bylo slyšet jen přešlapování koně a tlumené zvuky žuchnutí, jak navátý sníh padal dolů z prohýbajících se větví stromů. Netušila jsem, na co čekáme, dokud k nám o několik okamžiků později nedonesl vítr zcela jasnou odpověď – bylo to nezaměnitelné jestřábí zaskřehotání.

Někdo byl na druhé straně rokle. Někdo, kdo čekal na Scytheův signál.

Ale signál... k čemu?

A od koho?

Můj údiv netrval dlouho. Jakmile Scythe skřehot uslyšel, pobídl koně zpět k poklusu a energicky vyrazil podél okraje rokle vpřed. Byla jsem obličejem dolů, tak jsem toho moc neviděla, ale při pohledu do rokle se mi zatajil dech. Nacházeli jsme se těsně u okraje a stačil jen jeden jediný chybný krok a zřítili bychom se do náruče smrti.

Myslím, že tam žádná cesta nevedla. Naštěstí to vypadalo, že kůň ví, kudy má jít. Po krátké jízdě jsme opět zastavili. Tentokrát Scythe sesedl a rozvázal mě. Než mě stačil postavit na zem, jak už se mezi námi stalo takovým odporným zvykem pokaždé, když jsem se na jeho vkus pohybovala moc pomalu, sklouzla jsem dozadu a postavila se na nohy. Musela jsem se chytit třmenu, aby se mi nepodlomily nohy, ale aspoň jsem stála. Když jsem se otočila na Scythea, zachvěla jsem se vzdorem.

Ani se na mě nepodíval. Soustředil se jen na rokli.

„Tady to přejdeme,“ řekl. „Pomalů a po jednom. Ty povedeš koně a já půjdu za vámi.“

Vytřeštila jsem oči, když jsem vykročila vpřed a pochopila, co tím myslel. Přes širokou propast se kymácel zavěšený vratký most. Silné provazy, které byly natažené mezi oběma stěnami rokle, vypadaly stářím dost opotřebovaně. Dřevěná prkna byla na mě moc daleko od sebe a vypadalo to, že tam dokonce i některá úplně chybí. Most se houpal ve větru a nebezpečně skřípal.

„To nemůžeš myslet vážně,“ vyhrkla jsem zděšeně.

„Nedá se o mně říci, že bych zrovna oplýval smyslem pro humor.“

„To nás nemůže udržet!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Splétač větrů.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.